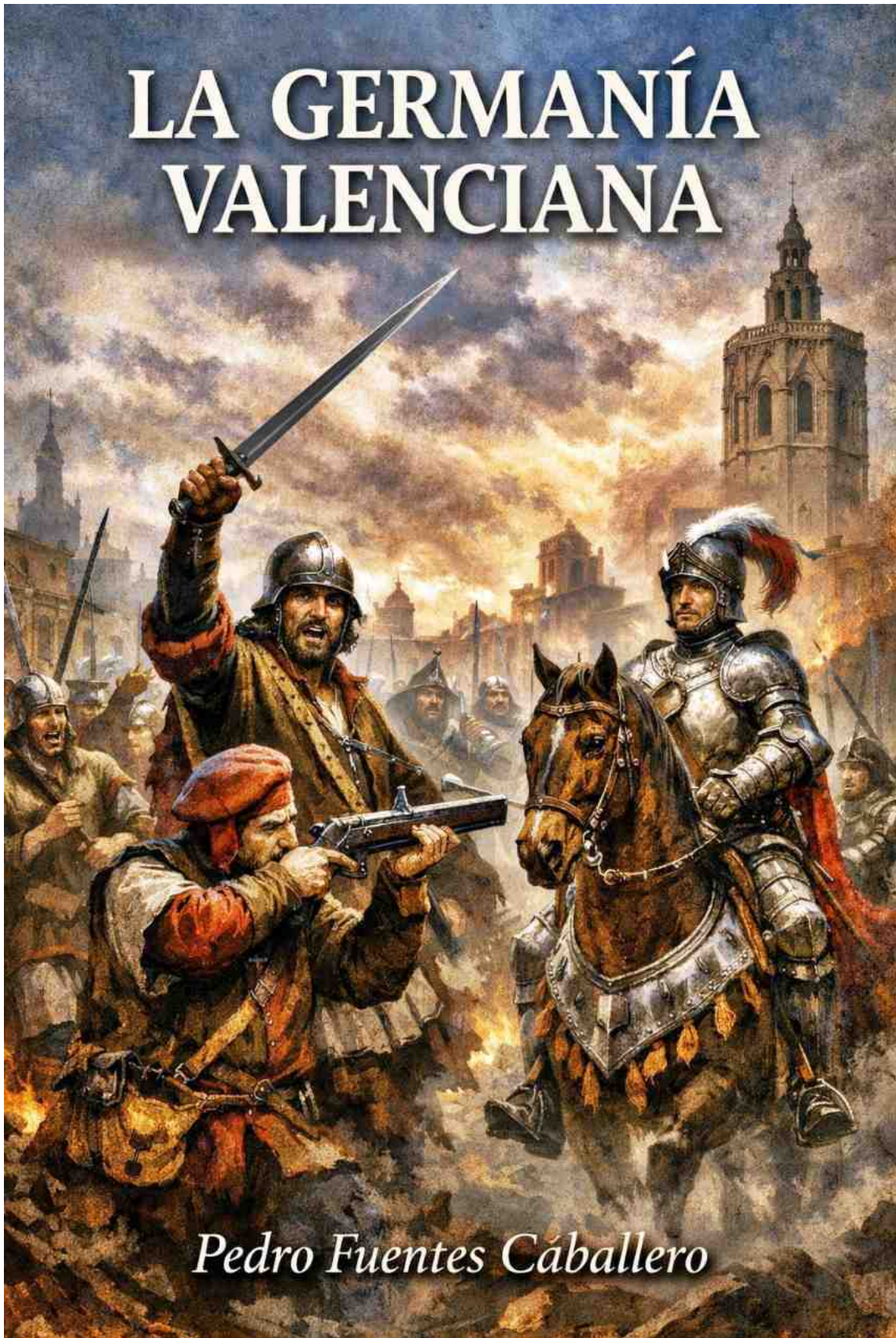

 ROC CHABÀS

LA GERMANÍA VALENCIANA

Pedro Fuentes Cáballeo

LA GERMANÍA VALENCIANA

Pròlec

(Una revolta, un Regne i una història que encara parla)

Hi ha episodis de la història valenciana que, a pesar del pas dels sigles, continuen interpelant-nos com si hagueren ocorregut ahir. La Germania Valenciana és un d'ells. No fon només una revolta, ni un conflicte social puntual, ni una simple nota a peu de pàgina dins dels grans relats europeus del segle XVI. Fon, sobretot, l'expressió d'un poble que buscava el seu lloc dins d'un món que canviava ràpidament.

Parlar hui de la Germania no és un eixercici de nostàlgia, sino una necessitat per a comprendre qui som i d'a on venim. En una época en qué les identitats es debaten entre la memòria i la modernitat, tornar als agermanats significa revisar les arrels d'un Regne que tingué veu pròpia, lleis pròpies i una societat capaç d'alçar-se quan sentia que l'equilibri s'havia trencat.

Per qué parlar hui de la Germania Valenciana

Pot semblar que les revoltes del passat pertanyen a un temps lluntà, desconectat de la realitat actual. Pero la Germania Valenciana continua viva en el debat historiogràfic, en la memòria popular i en la manera d'entendre la relació entre poble i poder. No és casualitat que, cada volta que es parla d'identitat valenciana o de justícia social en clau històrica, el recort dels agermanats torne a aparéixer.

Durant massa anys, la Germania ha segut explicada de manera simplista: per a uns, una rebelió desordenada; per a atres, una revolució heròica. La veritat, com quasi sempre en història, es troba en un punt intermig molt més ric i complex. Per això este llibre naix en la voluntat de mirar els fets en serenitat, sense mitificar ni desacreditar, intentant entendre les persones que vixqueren aquells dies convulsos.

Parlar hui de la Germania és també una forma de reivindicar el paper del Regne de València dins dels grans processos europeus. Mentres en atres territoris esclataven tensions semblants com les Comunitats de Castella o els moviments urbans italians, els valencians construïen la seua pròpia resposta a un temps de canvi.

Entre mits i realitat: una revolta mal compresa

La Germania ha patit, al llarc dels sigles, una doble deformació. D'una banda, la propaganda de la repressió posterior la presentà com un moviment caòtic i perillós que havia posat en risc l'orde establert. D'una atra, certes visions romàntiques la convertiren en un símbol absolut de llibertat popular, oblidant les seues contradiccions internes.

Ni una cosa ni l'altra expliquen tota la realitat.

Els agermanats no foren héroes perfectes ni tampoc simples agitadors. Foren hòmens i dones immersos en una societat complexa, marcada per desigualtats, pors i esperances. Comprendre la Germania implica analitzar les seues llums i les seues ombres: la voluntat de reforma, el paper dels gremis, les tensions religioses i les conseqüències dramàtiques que acabaren patint molts dels seus protagonistes.

Este llibre vol alluntar-se dels relats tancats i oferir una mirada divulgativa pero rigorosa, capaç d'explicar els fets sense reduir-los a consignes. Perque l'història valenciana mereix ser contada des de la profunditat, no des de l'eslògan.

El Regne de València a l'inici del sigle XVI

Per a entendre la Germania, primer hem de mirar el Regne tal com era en els anys previs a la revolta. València era una ciutat vibrant, plena de comerç, cultura i conflictes socials. Els gremis representaven la força del treball urbà, mentres la noblea mantenia privilegis que molts consideraven desfasats davant dels nous temps.

El sistema foral, orgull del Regne, convivia en tensions internes derivades de l'economia, de la política dinàstica i de la por constant als perills exteriors. Les costes valencianes patien atacs pirates, les epidèmies sacsaven la població i els canvis en la monarquia generaven incertea.

En eixe escenari, la Germania no fon un accident inesperat, sino el resultat d'un procés llarg en qué societat, identitat i poder es trobaren en un punt d'ebullició.

Este pròlec és una invitació a entrar en un temps apassionant de la nostra història. No per a jugar-lo des del present, sino per a escoltar-lo. Perque darrere de cada revolta hi ha un poble que parla, i darrere de cada poble hi ha una història que encara demana ser compresa.

Pedro Fuentes Caballero

Dénia 12 de febrer 2026

EL REGNE ABANS DE L'ESCLAT

Un Regne en tensió: els precedents de la Germania Valenciana

Hi ha moments en la història en què tot pareix quiet... fins que deixa de ser-ho. A principis del segle XVI, el Regne de València vivia aparentment baix l'estabilitat d'una monarquia consolidada i d'un sistema foral que havia donat identitat pròpia a la societat valenciana durant sigles.

Pero baix eixa capa de normalitat s'acumulaven tensions socials, econòmiques i polítiques que acabarien esclatant en una de les revoltes més significatives de la nostra història: la Germania.

Per a entendre la força del moviment agermanat, primer cal mirar el context. El Regne de València no era una terra qualsevol dins de la Corona; era un territori en lleis pròpies, institucions forals i una societat urbana activa, especialment en la ciutat de València, que s'havia convertit en un centre comercial i cultural de primer orde. Pero aquell esplendor també amagava desigualtats profundes.

Els gremis, columna vertebral de la vida urbana, reclamaven cada volta més veu en el govern municipal. Artesans, menestrals i sectors populars observaven com les decisions quedaven en mans d'una oligarquia urbana que controlava càrrecs i privilegis. La sensació d'injustícia creixia, especialment en moments de crisi econòmica i d'inseguretat provocada per atacs corsaris i inestabilitat política.

A tot açò se sumava un factor clau: la transició dinàstica i els canvis en la Monarquia Hispànica.

L'arribada de Carles I generà incertesa en molts territoris, incloent el Regne de València, a on una part de la població veia en els nous temps una oportunitat per a reclamar més protagonisme polític. El sistema tradicional començava a ser qüestionat des de dins.

La ciutat de València, en els seus carrers estrets i places plenes de vida, es va convertir en l'escenari d'una tensió creixent. Els gremis buscaven reorganitzar-se, crear estructures pròpies de defensa i, sobretot, protegir els seus interessos davant una nobleza que consideraven allunyada de les necessitats reals del poble.

El concepte de "germania" -germanor- naixia com una forma d'organització que anava més enllà de lo purament professional: era una aliança social i política.

Pero no tot fon ideologia o reivindicació. La por també jugà un paper important. Les epidèmies, els problemes econòmics i les tensions religioses crearen un ambient propici per a la radicalització.

En moments d'incertesa, la gent busca solucions ràpides, i moltes voltes estes prenen forma de moviments col·lectius

que desafien l'ordre establert.

En eixe ambient, la Germania començava a gestar-se no com una revolució immediata, sino com una resposta gradual a un conjunt de problemes acumulats durant anys.

Els protagonistes no eren grans nobles ni figures cortesanes, sino ciutadans comuns que veien en l'organització col·lectiva una via per a fer-se escoltar.

L'història posterior demostraria que aquell moviment tindria conseqüències profundes per al Regne de València. Pero en este primer moment, lo que existia era una societat en tensió, un poble que buscava el seu lloc i unes institucions que lluitaven per mantindre l'equilibri.

Aixina començava el camí cap a la Germania Valenciana: no com un esclat espontàneu, sino com el resultat d'un procés llarg en què identitat, poder i supervivència social es barrejaven en un escenari complex.

I és precisament en eixe context, entre esperança i conflicte, a on hem de situar els primers passos d'una revolta que marcaria per sempre la memòria històrica valenciana.

València, capital viva

Economia, comerç i desigualtats socials en la ciutat

A principis del segle XVI, la ciutat de València era una de les urbs més dinàmiques de la Mediterrànea occidental. Els seus carrers bullen d'activitat comercial, els tallers dels gremis treballaven sense descans i els ports connectaven el Regne en rutes marítimes que arribaven molt més allà de les seues muralles. Però darrere d'esta imatge de prosperitat s'amagava una realitat molt més complexa: una ciutat rica en apariència, però marcada per profundes desigualtats socials.

València havia crescut gràcies al comerç de la seda, dels cereals i de productes artesanals que eixien dels tallers locals. Mercaders, navegants i banquers contribuïen a crear una economia viva que atrea gent de tot el Regne i també de fora. Les places eren espais de negoci constant, i el mercat cor econòmic de la ciutat simbolisava una societat en moviment. Però no tots participaven d'esta riquesa en igualtat de condicions.

Els gremis constituïen una força social fonamental. Fusters, ferrers, teixidors, sabaters i molts altres oficis organiscaven la producció i protegien els interessos dels seus membres.

Per als menestrals, el treball no era només una forma de subsistència, sino també una identitat colectiva. No obstant, la seua influència política era llimitada, i això generava frustració en una part important de la població urbana.

Mentres els tallers mantenien viva l'economia quotidiana, una èlit urbana controlava els càrrecs municipals i les decisions més importants.

Famílies influents, vinculades al comerç majorista o a la noblea local, dominaven el Consell i marcaven el rumbo de la ciutat. Esta distància entre governants i poble començava a crear una tensió silenciosa que aniria creixent en els anys següents.

La desigualtat es fea encara més evident en moments de crisis. Les epidèmies reduïen la mà d'obra, els preus fluctuaven i els sectors més vulnerables patien les conseqüències en més intensitat. Mentres alguns comerciants conseguïen mantindre el seu nivell de vida, molts treballadors urbans veen com la seguretat econòmica es tornava cada volta més fràgil.

A més, la ciutat vivia baix una sensació constant d'inseguretat. Els atacs corsaris en la costa i la necessitat de defendre el territori crearen un ambient de por que afectava directament a l'activitat econòmica. Els gremis començaren a organitzar-se no només per a protegir els seus oficis, sino també per a participar en la defensa colectiva. Aquella necessitat pràctica acabaria convertint-se, en poc de temps, en una forma d'organització política.

València era, per tant, una capital viva en tots els sentits: plena d'energia, de riquesa cultural i de contradiccions socials. La ciutat representava el millor i el pijor del seu temps: prosperitat per a uns, precarieta per a atres; poder concentrat en poques mans i una majoria que buscava ser escoltada.

Quan la Germania començà a prendre forma, no ho feu en un buit. Naixqué precisament en este escenari urbà intens, en una ciutat que vibrava entre l'esperança i la tensió. Entendre la València d'aquells anys és comprendre per qué la revolta trobà un terreny tan fèrtil: perque baix la superfície d'una capital pròspera batejava una societat que reclamava canvis profunds.

El poder foral i les institucions

Els Furs, el Consell i l'equilibri polític del Regne

Per a entendre la Germania Valenciana no n'hi ha prou en mirar la ciutat o les tensions socials. Cal observar també el sistema polític que sostenia el Regne de València: una estructura foral pròpia, hereua de la seua història migeval, que donava forma a les relacions entre el poder real, la noblea i la societat urbana.

Els Furs de València eren molt més que un conjunt de lleis. Representaven la base jurídica i simbòlica del Regne, una carta de drets i obligacions que definia el funcionament de la justícia, l'administració i la vida política. Per als valencians, els Furs no eren un simple text lleial; eren la garantia d'un model de govern que diferenciava el Regne dins de la Corona.

Este sistema foral buscava mantindre un equilibri entre les diferents forces socials. El rei conservava l'autoritat suprema, pero havia de respectar les institucions pròpies i les lleis del territori. Les Corts, quan eren convocades, actuaven com a espai de negociació entre els estaments, mentres el Consell de la ciutat de València eixercia un paper clau en la gestió quotidiana.

El Consell, dominat per una èlit urbana, era el centre real del poder municipal. Des d'ell es prenen decisions econòmiques, fiscals i polítiques que afectaven directament a la vida dels ciutadans. Pero este control també generava descontent entre sectors que se sentien exclosos. Els gremis, encara que imprescindibles per al funcionament de la ciutat, veen com la seua participació política quedava llimitada.

La noblesa, per la seua part, mantenia privilegis històrics i una influència notable fora de les muralles urbanes. El seu pes dins del sistema foral contribuïa a mantindre l'equilibri institucional, però també alimentava tensions en moments de crisi.

Quan els interessos senyorials i els urbans entraven en conflicte, el fràgil consens del Regne començava a atrontollar.

A principis del segle XVI, aquell equilibri polític mostrava signes de desgast. Les noves circumstàncies econòmiques, els canvis en la monarquia i l'augment de les demandes socials feien cada volta més difícil mantindre l'harmonia entre els estaments. El poder foral continuava sent un referent, però ja no garantísava la mateixa estabilitat que en sigles anteriors.

Molts ciutadans veien en els Furs una protecció davant dels abusos, mentre altres consideraven que les institucions havien deixat d'escoltar les necessitats del poble.

Eixa percepció d'alluntament entre governants i governats alimentà una inquietut que acabaria cristallisant en el moviment agermanat.

Aixina, el sistema polític del Regne de València, pensat per a preservar l'equilibri, es trobà davant un moment decisiu. Les mateixes institucions que havien donat estabilitat durant sigles es convertiren en escenari de debat i confrontació.

I seria precisament dins d'este marc foral entre lleis pròpies i tensions socials a on la Germania començaria a prendre forma com a resposta a una societat que buscava redefinir el seu lloc en el poder.

La por i la crisi

Pirateria, epidèmies i inseguritat en la costa valenciana

Si la ciutat de València vivia tensions internes i el sistema foral intentava mantindre l'equilibri polític, el Regne afrontava també amenaces externes que alimentaven una sensació constant d'inseguretat. A principis del segle XVI, la por formava part de la vida quotidiana: la pirateria castigava les costes, les epidèmies colpejaven la població i l'economia es resentia davant d'un futur incert.

La Mediterrànea era una mar viva, plena de comerç, pero també de perill. Les incursions pirates, especialment procedents del nord d'Àfrica, atacaven poblacions costeres, capturaven mariners i generaven un clima d'alarma que afectava tant a mercaders com a peixcadors. Ports com els de Dènia, Cullera o la mateixa València vivien pendents de qualsevol moviment sospitos en l'horisó. Cada embarcació que apareixia podia significar negoci... o destrucció.

Davant d'esta situació, molts gremis i ciutadans reclamaven mesures de defensa més eficaces. L'armament de milícies urbanes no era només una qüestió militar, sino també un reflex d'una societat que sentia que havia de protegir-se per si mateixa.

Aquell esperit de defensa colectiva acabaria convertint-se, en part, en el germen de l'organització agermanada.

Però la por no venia només de la mar. Les epidèmies, habituals en l'Europa d'aquell temps, provocaven mortalitat, paralisaven l'activitat econòmica i alteraven l'orde social.

Quan la malaltia entrava en una ciutat, els carrers quedaven buits, els tallers tancaven i les famílies vivien entre la resignació i l'angoixa. La incertesa sanitària accentuava la percepció d'una societat fràgil, vulnerable davant forces que escapaven al control humà.

A estes amenaces s'afegia la inseguritat econòmica. Les fluctuacions del comerç, les males collites i l'augment dels preus castigaven especialment els sectors més humils.

Mentres alguns mercaders conseguïen adaptar-se als canvis, molts treballadors urbans veien reduïdes les seues oportunitats. La desigualtat social es feia més visible, i la frustració començava a convertir-se en indignació.

El Regne de València es trobava, així, en una situació delicada: un territori pròsper en aparença, però marcat per una cadena de crisis que afectaven la vida quotidiana. La por no era un sentiment abstracte; era una realitat palpable que condicionava les decisions polítiques i les relacions socials.

En este ambient, qualsevol proposta que prometera protecció, ordre o justícia trobava resistència entre la població. La Germania no naixeria només de reivindicacions polítiques, sinó també d'esta sensació col·lectiva d'inseguretat que espantava als ciutadans a buscar noves formes d'organització.

Així, pirateria, epidèmies i crisis econòmica no foren elements aïllats, sinó peces d'un mateix trencacaps que preparava el terreny per a la revolta. La por, quan es compartix entre molts, pot convertir-se en força. I en el Regne de València d'aquells anys, eixa força començava a despertar.

L'arribada de Carles I

Canvis dinàstics i incertesa política

Quan Carles I arribà a la Corona, el món europeu es trobava en plena transformació. Les monarquies consolidaven el seu poder, els territoris buscaven mantindre els seus privilegis i les societats urbanes reclamaven cada volta més protagonisme. El Regne de València no fou una excepció. L'arribada del nou rei no només significà un canvi dinàstic; representà també un moment d'incertesa que afectà l'equilibri polític existent.

Carles I heretava una monarquia extensa i diversa, formada per territoris en lleis pròpies i sensibilitats diferents. Per als valencians, la relació en el rei sempre havia estat marcada pel respecte als Furs i a les institucions del Regne. Però la presència d'un monarca jove, criat llunt de les terres valencianes i rodejat de consellers estrangers, despertà recels entre sectors de la població.

Molts ciutadans percebien que el nou govern podia alluntar-se de la realitat local. L'absència física del rei en els primers moments del seu regnat i les decisions preses des de la cort alimentaren una sensació d'abandó. Els gremis i els sectors urbans començaren a pensar que havien de prendre la iniciativa per a protegir els seus interessos, especialment en un temps marcat per la inseguretat marítima i les tensions socials.

Al mateix temps, els canvis dinàstics alteraren l'equilibri entre nobleia i ciutat. Alguns senyors intentaren reforçar la seua influència aprofitant el moment de transició política, mentre que els gremis buscaven ampliar el seu paper dins de les institucions municipals.

El resultat fon un clima de competència i desconfiança que preparava el terreny per a conflictes més profunds.

La proclamació de Carles I com a emperador del Sacre Imperi Romanogermànic afegí una nova dimensió al panorama polític. El Regne de València passava a formar part d'un projecte imperial més ampli, cosa que despertava orgull en alguns sectors, pero també inquietut en aquells que temien que les necessitats locals quedaren relegades davant interessos europeus.

En este context, la Germania començava a gestar-se no només com una resposta social, sino també com una reacció davant la incertea política. Els ciutadans buscaven referents pròxims i institucions capaces d'escoltar les seues demandes en un moment en qué el poder central semblava lluntà.

L'història demostraria que els canvis dinàstics no foren un simple episodi protocolari. L'arribada de Carles I actuà com un catalisador que accentuà tensions latents dins del Regne.

La combinació d'un nou monarca, una societat urbana inquieta i unes institucions en transformació creà un escenari perfecte per a l'esclat d'un moviment que ya no podia quedar contingut.

Aixina, l'inici del regnat de Carles I marcà un abans i un després en l'història valenciana.

No per una decisió concreta, sino per l'atmosfera d'incertesa que generà. I en eixa atmòsfera, entre esperances i dubtes, la Germania Valenciana començava a preparar el seu moment.

EL NAIXIMENT DE LA GERMANIA

La germanor dels gremis

Com s'organisaren les milícies urbanes

Quan la inseguritat començà a formar part de la vida quotidiana del Regne de València, els gremis no només pensaren en protegir els seus oficis, sino també en defensar la ciutat. Aquella necessitat pràctica fon el germen d'una nova forma d'organització que acabaria marcant l'història: la germanor dels gremis, una unió que combinava solidaritat professional, defensa armada i aspiracions polítiques.

Els gremis havien segut sempre espais d'aprenentatge i suport mutu. Mestres, oficials i aprenents compartien normes, tradicions i interessos comuns. Però en un temps de crisi, esta estructura interna es convertí en una base perfecta per a crear milícies urbanes. No es tractava només de soldats improvisats, sino de ciutadans organitzats que buscaven garantir la seguretat davant els perills externs, especialment la pirateria.

La monarquia, preocupada pels atacs corsaris i per la falta de recursos militars immediats, permeté inicialment que els gremis s'armaren per a defensar-se. Esta decisió, pensada com una solució temporal, donà als sectors urbans una capacitat d'organització que aniria molt més allà de la defensa costera. Els carrers de València començaren a veure desfilar hòmens armats, identificats en els seus oficis i units per un sentiment de germanor.

Cada gremi aportava lo que podia: ferramentes convertides en armes, experiència en treball col·lectiu i una disciplina basada en la vida quotidiana del taller. Aquelles milícies no naixien de l'aristocràcia ni del poder senyorial; naixien del poble mateix, del desig de protegir la ciutat i de participar activament en el seu futur.

Pero lo que començà com una iniciativa defensiva acabà transformant-se en una força política. A mesura que els gremis guanyaven confiança en la seua capacitat d'organització, també reclamaven més veu dins del govern municipal. La germanor deixava de ser només una estructura militar per a convertir-se en una comunitat d'interessos que qüestionava l'orde establert.

La participació en les milícies reforçava la identitat col·lectiva dels agermanats. No eren només fusters o teixidors; eren ciutadans armats que compartien una causa comuna. Este canvi de percepció fon clau per a entendre per què la Germania acabaria adquirint una dimensió política que anava més allà de la simple defensa urbana.

Mentres la nobleza observava en recel este creixent protagonisme dels gremis, molts sectors populars veuen en les milícies una oportunitat històrica per a redefinir el paper del poble dins del Regne. La germanor dels gremis simbolisava una nova forma d'entendre la participació social: basada en la solidaritat, en l'acció col·lectiva i en la convicció que la ciutat podia defendre-se per si mateixa. Aixina, les milícies urbanes no foren només una resposta a la por, sino també el primer pas cap a un moviment que canviaria el curs de l'història valenciana. La Germania començava a prendre forma en els carrers, en els tallers i en la voluntat d'un poble que descobria la força de la seua pròpia unió.

Del permís real a la revolta

Quan la defensa es convertix en moviment polític

Lo que començà com una autorisació puntual per a reforçar la defensa del Regne acabaria transformant-se en un moviment que qüestionaria l'orde establert. El permís real per a armar les milícies urbanes, pensat inicialment per a protegir la costa davant la pirateria, canvià sense voler-ho l'equilibri de poder dins de la ciutat de València.

Els gremis, acostumats a treballar junts dins dels tallers, trobaren en l'organització armada una nova forma de cohesió. La disciplina que havien après en els oficis s'adaptà ràpidament a la vida militar. Les patrulles pels carrers i la vigilància del port donaven als agermanats una presència visible i un sentiment de responsabilitat col·lectiva que anava més allà de la simple defensa.

Pero la situació política del moment favorí que aquella força naixent començara a mirar més llunt. La percepció que les institucions tradicionals no responien a les necessitats del poble generà un canvi de mentalitat. Si els gremis podien protegir la ciutat, també podien participar en les decisions que afectaven el seu futur.

A poc a poc, les reivindicacions socials es barrejaren en les funcions defensives. Els agermanats reclamaven transparència en el govern municipal, major representació i una gestió més justa dels recursos. La defensa armada deixava de ser un objectiu en si mateix per a convertir-se en una ferramenta política.

La nobleza observava en inquietut este procés. El fet que hòmens del poble portaren armes i es coordinaren fora del control senyorial generava temor a una possible alteració de l'orde social. Les tensions entre els sectors populars i les èlits començaren a fer-se més evidents, i el que havia segut una aliança temporal contra els perills externs es convertia en un conflicte intern.

El Consell municipal es trobà en una situació delicada. D'una banda, necessitava el suport de les milícies per a mantindre la seguretat; de l'altra, temia que la seua influència política creixquera massa. Les negociacions, plenes de desconfiança, reflectien una ciutat que caminava cap a un punt de no retorn.

En este moment clau, la Germania deixà de ser només una resposta a la por per a convertir-se en una proposta de canvi. Els agermanats començaren a veure's a si mateixos com a protagonistes d'una nova etapa, capaços de transformar la relació entre poble i poder.

La defensa havia obert la porta a la participació política, i la participació política conduïa inevitablement a la confrontació.

Aixina, el pas del permís real a la revolta no fon sobtat, sino gradual. Fon el resultat d'una acumulació de decisions, de tensions i d'esperances que convertiren una milícia urbana en un moviment social de gran abast.

I en eixe procés, la ciutat de València entrava en una fase decisiva de la seua història, a on cada gest i cada paraula començaven a tindre conseqüències que anirien molt més allà dels carrers que havien vist nàixer la Germania.

Joan Llorenç i els primers líders

Idees, objectius i contradiccions inicials

En els primers compassos de la Germania Valenciana apareixen figures que simbolisen la voluntat de canvi d'una part de la societat urbana. Entre elles destaca Joan Llorenç, considerat per molts cronistes com un dels primers referents ideològics del moviment.

Llunt de la imatge simplista d'un agitador, Llorenç representava una corrent que buscava reformar el sistema sense destruir-lo, intentant conciliar l'orde foral en les aspiracions dels gremis.

Llorenç provenia d'un ambient urbà en el qual el treball artesanal i el comerç convivien en una ciutat cada volta més complexa. Coneixia les tensions socials que creixien entre el poble i les èlits, i intentà donar forma a un discurs que combinava defensa del Regne, respecte als Furs i major participació ciutadana.

La seua visió inicial no era revolucionària en sentit estricte, sino reformista: aspirava a corregir abusos i a donar veu als sectors que se sentien marginats.

Els primers líders agermanats compartien una idea comuna: la necessitat de dignificar la vida dels oficis i d'equilibrar el poder dins de les institucions municipals. Molts d'ells pensaven que la Germania podia actuar com una força moral que obligara els governants a escoltar el poble. Esta esperança es traduïa en discursos sobre la justícia, la defensa del bé comú i la responsabilitat cívica.

Pero, des del principi, també aparegueren contradiccions. No tots els membres del moviment compartien la mateixa visió. Alguns sectors preferien mantindre una actitud moderada i negociar en les autoritats, mentres que altres, més radicals, consideraven que havia arribat el moment de trencar en l'orde establert.

Esta dualitat marcaria l'evolució posterior de la Germania i explicaria moltes de les seues tensions internes.

La figura de Joan Llorenç simbolisa eixe moment d'equilibri inestable. Per una banda, buscava llegitimar el moviment davant la societat valenciana i evitar que fora vist com una amenaça directa al sistema foral.

Per una altra, havia de respondre a les expectatives dels gremis que reclamaven canvis reals i immediats. Esta posició intermija li donà prestigi, pero també el situà en mig de les pressions contràries.

Els primers líders agermanats intentaren construir un relat que presentava la Germania com a continuadora de les tradicions del Regne de València.

Defenien que la seua acció no era una ruptura, sino una defensa dels drets històrics que consideraven amenaçats. Esta idea, molt present en els discursos inicials, ajudà a atraure suport popular i a llegitimar el moviment davant una part de la societat.

No obstant, la realitat social era més complicada. Les desigualtats econòmiques, la por a la inseguritat i la desconfiança entre estaments feien cada volta més difícil mantindre una línia moderada.

Alguns sectors nobles començaren a percebre els agermanats com una força potencialment perillosa, mentres que dins del mateix moviment creixia la frustració per la lentitud dels canvis.

Aixina, el lideratge de Joan Llorenç i dels primers caps de la Germania reflectix un moment de transició. Representaven una esperança de reforma que encara no s'havia convertit en revolta oberta, pero que ja contenia les llavors del conflicte.

Les seues idees, plenes de voluntat conciliadora, convivia en una realitat cada volta més polarisada.

Este periodo inicial és fonamental per a entendre l'evolució posterior del moviment.

Sense conèixer les aspiracions i les contradiccions dels seus primers líders, seria impossible comprendre per què una germanor urbana acabaria convertint-se en una revolta que marcaria profundament l'història del Regne de València.

La ciutat pren la paraula

El control municipal i el protagonisme popular

La Germania Valenciana entrà en una nova etapa quan la ciutat començà a actuar no sols com a escenari dels fets, sino com a protagonista directe del canvi polític.

Les tensions acumulades durant anys acabaren cristallisant en un moviment que posava en primer pla la veu dels oficis, dels gremis i d'una part del poble que fins aquell moment havia tingut un paper secundari en les decisions municipals.

València, capital del Regne i centre econòmic de primer orde, vivia una realitat social cada volta més complexa. El creiximent del comerç i de les activitats artesanes havia reforçat el pes dels gremis, que reclamaven una major participació en la gestió de la ciutat.

La crisi política i la sensació d'abandó per part de determinats estaments acceleraren este procés, convertint els carrers en espais de debat i movilització.

El control municipal es transformà progressivament. Les institucions tradicionals, acostumades a una gestió més restringida, hagueren d'afrontar una pressió popular que exigia transparència i responsabilitat.

Els agermanats consideraven que la ciutat no podia continuar governada únicament per una minoria privilegiada, i defenien que el poder municipal havia de reflectir la realitat social del moment.

Este protagonisme popular no sorgí de sobte. Fon el resultat d'anys de tensions acumulades, de discussions en els gremis i de la necessitat de protegir la ciutat davant les amenaces externes.

Les milícies urbanes, creades inicialment per a la defensa, es convertiren també en símbol d'una nova consciència cívica. Els ciutadans començaren a sentir que tenien dret a decidir sobre el futur del seu entorn.

La presa de la paraula per part de la ciutat significà també un canvi en el llenguatge polític. Els discursos sobre el bé comú, la justícia i la defensa dels Furs guanyaren protagonisme.

Els agermanats intentaven presentar-se no com a rebels, sino com a guardians d'un orde que consideraven en perill. Esta narrativa ajudà a consolidar el suport popular en els primers moments.

Pero este nou equilibri no estava exent de conflictes. Les èlits tradicionals veen en l'ascens dels gremis una amenaça a la seua influència, i moltes decisions municipals començaren a generar tensions internes.

El govern de la ciutat es convertí en un espai de disputa constant entre visions diferents del futur del Regne.

Els carrers de València reflectien esta transformació. Les assemblees, les reunions de gremis i les discussions públiques mostraven una societat en plena ebullició.

Per a molts ciutadans, era la primera volta que sentien que la seua opinió tenia un pes real en la política local. Esta participació activa alimentà una sensació de comunitat que reforçà el moviment agermanat.

No obstant, el protagonisme popular també comportava riscos. La manca d'experiència política d'alguns sectors i la pressió constant de les circumstàncies provocaren decisions precipitades i conflictes interns. La ciutat avançava cap a un model més participatiu, pero sense una estructura clara que garantisara l'estabilitat.

La Germania mostra una València viva, dinàmica i plena de contradiccions. La ciutat prenia la paraula i intentava redefinir el seu paper dins del Regne, buscant un equilibri entre tradició i canvi. Era un moment d'esperança per a uns i de preocupació per a atres, un instant històric en el qual el poble sentia que podia influir directament en el destí colectiu.

El protagonisme municipal marcaria el camí dels aconteyiments posteriors. La Germania deixava de ser una simple germanor defensiva per a convertir-se en un moviment polític en tota regla, capaç d'alterar l'estructura del poder urbà. I en eixe procés, la ciutat de València demostrava que l'història no sols la fan els reis i les institucions, sino també els ciutadans quan decidixen alçar la veu i prendre part activa en el govern del seu propi futur.

ENTRE REFORMA I CONFLICTE

La revolta s'estén pel Regne

Xàtiva, Alzira, Gandia i atres focs agermanats

Lo moviment agermanat deixà pronte de ser un fenomen exclusivament urbà per a convertir-se en una realitat que s'escampava per tot el territori valencià. Lo que havia començat en la capital del Regne trobà resò en atres viles i ciutats, a on les tensions socials i econòmiques eren igualment intenses. Xàtiva, Alzira, Gandia i molts atres llocs es convertiren en escenaris d'una expansió que canviaria el rumbo de la Germania.

En Xàtiva, ciutat de gran pes estratègic i econòmic, l'ambient era favorable a les idees agermanades. La presència d'un artesanat fort i d'una burguesia emergent propicià la formació de milícies locals inspirades en el model valencià. Els gremis començaren a organitzar-se no sols per a la defensa, sino també per a influir en les decisions municipals. La ciutat vixqué un procés de transformació política que trencava en la jerarquia tradicional.

Alzira, situada en una zona clau del Regne, mostrà també signes d'adhesió al moviment. Les tensions entre les classes populars i determinats sectors privilegiats havien anat creixent durant anys, i la Germania oferí un marc per a canalisar eixe malestar.

Les assemblees locals debatien sobre els Furs, la justícia social i el paper de les institucions, reflectint una societat que buscava redefinir el seu futur.

Gandia, per la seua banda, presentava una realitat més complexa. La influència senyorial i els interessos nobiliaris generaven una resistència inicial al moviment agermanat. No obstant, la força de les milícies urbanes i el suport popular provocaren episodis de tensió que acabaren per integrar la ciutat dins del mapa de la revolta. Les disputes entre partidaris i detractors de la Germania marcaren el dia a dia, evidenciant la divisió interna del Regne.

L'expansió de la revolta no seguia un patró uniforme. En alguns llocs, els agermanats conseguiren el control municipal en relativa rapidesa; en altres, la resistència de les èlits locals provocà conflictes oberts. Cada vila adaptava el moviment a les seues pròpies circumstàncies, creant una ret diversa però unida per ideals comuns.

Un dels factors clau en esta expansió fon la circulació d'idees i missatges entre les ciutats. Els correus, les reunions i els contactes comercials facilitaven la transmissió d'informació, convertint la Germania en un moviment coordinat, encara que no sempre homogeneïtat. La sensació de pertànyer a una causa compartida reforçava la cohesió entre territoris distants.

Però l'extensió pel Regne també comportava nous desafiaments. La diversitat de liderages locals generava discrepàncies sobre les estratègies a seguir. Mentre uns defenien una línia moderada centrada en la defensa dels Furs, altres apostaven per mesures més radicals que incrementaven la tensió social. Esta falta d'unitat seria, en el temps, una de les debilitats del moviment.

Les reaccions de la nobleia i dels representants reals no tardaren en arribar. L'expansió de la Germania despertava preocupació entre els sectors que veien perillar el seu poder tradicional. Els intents de frenar el moviment, ja fora per via política o militar, començaren a multiplicar-se, anunciant un escenari cada volta més conflictiu.

No obstant les dificultats, la revolta agermanada demostrava la capacitat d'un poble per a organitzar-se més allà de la capital. El Regne de València es convertia en un mosaic de ciutats movilitades, cada una en les seues particularitats però unides per una voluntat comuna de canvi. La Germania deixava de ser un episodi local per a transformar-se en un fenomen general que sessejava els fonaments polítics i socials del territori.

Este moment marcà un punt d'inflexió en la història del moviment. L'expansió territorial augmentava la seua força, però també multiplicava els riscs i les tensions internes. El futur de la Germania dependria, en gran mesura, de la capacitat dels seus líders per a mantindre la cohesió davant un panorama cada volta més incert.

Vicent Peris i la radicalisació

Canvis en el lideratge i tensions internes

En el transcurs de la Germania Valenciana, el lideratge del moviment evolucionà d'una etapa inicial més moderada cap a una fase marcada per la tensió i la radicalisació. La mort de Joan Llorenç i el canvi de figures líders obriren la porta a noves estratègies i a una manera diferent d'entendre la revolta. En este context emergí la figura de Vicent Peris, un personatge que simbolisaria tant la força com les contradiccions del moviment agermanat.

Vicent Peris, mestre velluter de València, representava el poder dels gremis i la voluntat d'acció directa d'una part de la població urbana. A diferència dels primers líders, que buscaven una reforma política dins del marc foral, Peris assumí una postura més combativa. La seua trajectòria reflectia el cansanci d'una societat que vea com les tensions socials s'agravaven i com les esperances inicials semblaven insuficients per a transformar la realitat del Regne.

La radicalisació no fon un fet aïllat, sino el resultat d'un conjunt de circumstàncies. La pressió de la noblea, la incertea política provocada per l'absència del monarca i les dificultats econòmiques alimentaren una atmòsfera de confrontació. Molts agermanats començaren a considerar que les vies moderades no eren suficients per a defensar els interessos populars.

En este nou escenari, Peris guanyà protagonisme dins de la ciutat de València. La seua capacitat per a mobilisar les milícies urbanes i el suport que rebia dels sectors més combatius dels gremis li donaren una autoritat creixent.

Pero este ascens també generà friccions internes, ya que no tots els agermanats compartien la seua visió. Alguns temien que una línia massa dura posara en perill la legitimitat del moviment davant de les institucions forals.

Les tensions internes es feren evidents en els debats sobre la direcció política de la Germania. D'una banda, hi havia qui defenia mantindre una relació negociadora en les autoritats; d'una altra, els partidaris de Peris apostaven per mesures més contundents que consolidaren el control popular sobre les ciutats.

Esta divisió marcaria una nova etapa, caracterisada per la polarisació dins del mateix moviment.

La figura de Vicent Peris també estigué envolta de controvèrsia. Per als seus seguidors, era un líder valent que no dubtava en plantar cara als privilegis establits; per als seus detractors, simbolisava un gir perillós cap a l'enfrontament obert.

Les cròniques de l'època mostren una imatge complexa, llunt tant de la idealisació com de la condemna absoluta.

Mentres la revolta s'estenia pel Regne, el lideratge de Peris influí decisivament en la manera en què els agermanats afrontaven els desafiaments militars i polítics.

La reorganisació de les milícies i la intensificació de les accions evidenciaven una nova fase del conflicte. El moviment deixava de ser només una expressió de protesta urbana per a convertir-se en una força que qüestionava directament l'orde establert.

Pero la radicalisació també comportava riscos. L'augment de la pressió militar i les reaccions de la noblea obligaven als agermanats a prendre decisions difícils. Cada pas avant implicava un major compromís i una exposició més gran a les represalies.

En este clima d'incertesa, la figura de Vicent Peris es convertí en un símbol d'un moment històric en què la Germania entrava en la seua etapa més intensa.

Aixina, el lideratge de Peris marcà un punt d'inflexió dins del moviment agermanat. La revolta evolucionava cap a una dinàmica més dura, en la qual les esperances de reforma convivia en la realitat d'un conflicte cada volta més obert.

El futur de la Germania dependria, en gran mesura, de la capacitat dels seus protagonistes per a gestionar les tensions internes sense perdre el suport popular que havia donat origen a la revolta.

Noblea contra poble

La resposta senyorial i el començament de la guerra oberta

La Germania Valenciana entrà en una nova etapa quan la tensió acumulada entre els agermanats i els estaments nobiliaris deixà de ser un conflicte polític per a convertir-se en una confrontació oberta. Si fins a aquell moment la revolta havia mantingut un equilibri inestable entre reivindicació social i defensa foral, la reacció de la noblea marcà el pas definitiu cap a la guerra.

Els sectors senyorials contemplaven en preocupació el creixent poder dels gremis i el control municipal exercit pels agermanats en diverses ciutats del Regne. Per a molts nobles, la Germania no era ya una simple milícia urbana autorisada per a defensar la costa, sino una amenaça directa contra l'orde social tradicional. La consolidació d'un govern popular en València i l'expansió del moviment a altres poblacions provocaren una resposta cada volta més contundent.

La noblea valenciana, acostumada a exercir una influència decisiva en la vida política del Regne, començà a reorganisar-se. Davant del que consideraven una alteració de l'equilibri foral, molts senyors buscaren el recolzament del poder real i de les forces militars fidels a la Corona. Esta aliança entre noblea i autoritat monàrquica transformà el conflicte en una lluita desigual que superava les fronteres de la ciutat de València.

Mentres tant, entre el poble creixia la sensació d'estar defenent no només els interessos dels gremis, sino també una idea de justícia social. Els agermanats interpretaven la resistència senyorial com una negativa a escoltar les demandes populars, i això reforçava la convicció de continuar avant.

La confrontació verbal es convertí en accions militars puntuals que anticipaven un escenari molt més dur.

Les primeres escaramusses marcaren un punt d'inflexió. Els nobles movilisaren els seus recursos i organisaren forces armades per a recuperar el control dels territoris que consideraven perduts.

A partir d'este moment, el conflicte abandonà la fase de debat institucional i adoptà la forma d'una guerra oberta, en enfrontaments directes entre milícies agermanades i eixèrcits senyorials.

El Regne de València començà a dividir-se en dos blocs cada volta més definits. D'una banda, les ciutats i viles en presència agermanada; de l'atra, els territoris dominats per la noblea i fidels a la Corona.

Esta fractura no sols era política, sino també social i econòmica, ya que afectava a la vida quotidiana de la població, al comerç i a la seguretat dels camins.

La resposta senyorial també tingué una dimensió propagandística. Les cròniques favorables a la noblea presentaven la Germania com una revolta desordenada que posava en perill la pau del Regne, mentres que els agermanats reivindicaven la seua lluita com una defensa llegítima dels Furs i dels drets del poble. Este choc de relats contribuí a radicalisar encara més les posicions.

En este context, la figura del virrei i els representants del poder real adquiriren un paper central. Les autoritats intentaren restablir l'orde, pero la falta d'un consens real entre els diferents estaments dificultava qualsevol solució negociada. Cada nova confrontació militar reduïa les possibilitats de tornar a l'equilibri inicial.

El començament de la guerra oberta transformà la Germania en un conflicte que transcendia els gremis i afectava a tot el territori valencià. La revolta deixava de ser únicament una qüestió urbana per a convertir-se en una lluita pel model polític i social del Regne.

En este nou escenari, el futur dels agermanats quedava marcat per la capacitat de resistir una ofensiva senyorial cada volta més organisaada.

Aixina, la Germania que s'obria en aquell moment anunciava una etapa decisiva. La noblea havia passat de la resistència política a l'acció militar, i el poble agermanat es trobava davant d'un repte que definiria el desenllaç de la revolta.

El conflicte entrava en la seua fase més dura, a on la història del Regne de València es decidiria no sols en paraules, sino també en els camps de batalla.

Religió, conversos i violència

Un episodi complex i controvertit

Parlar de la Germania Valenciana sense abordar la qüestió religiosa seria oferir una visió incompleta d'aquell temps convuls. En mig de tensions socials, econòmiques i polítiques, la religió aparegué com un element determinant que influí tant en les decisions dels agermanats com en la resposta dels seus adversaris. El Regne de València, plural i divers en creences i cultures, es convertí en un escenari a on la fe, la por i la violència es barrejaren en un equilibri fràgil.

La presència de població musulmana i de conversos cristians generava una realitat social complexa. Després de la conquesta cristiana, molts musulmans continuaren vivint en terres valencianes baix diferents condicions jurídiques i econòmiques. Esta convivència, que durant sigles havia trobat formes d'estabilitat, començà a tensar-se en el context de la Germania. Les crisis econòmiques i la inseguritat alimentaren recels que alguns sectors aprofitaren per a justificar accions radicals.

Per a una part dels agermanats, la revolta no sols representava una lluita social contra els privilegis senyorials, sino també una oportunitat per a redefinir l'orde religiós del territori. Certs discursos presentaven la conversió forçosa com una via per a reforçar la cohesió cristiana del Regne. No obstant, no tots els líders agermanats compartien esta postura, i dins del moviment existiren discrepàncies importants sobre fins a quin punt la religió devia convertir-se en arma política.

Les conversions obligades i els episodis de violència contra comunitats musulmanes marcaren un dels capítuls més controvertits de la Germania. Les fonts històriques mostren un panorama divers, en accions que variaren segons la ciutat i el moment. En alguns llocs, els agermanats buscaren legitimitar les seues decisions apelant a la defensa de la fe; en atres, les mesures respongueren més a tensions socials acumulades que a motivacions estrictament religioses.

La noblea i el poder real aprofitaren estes circumstàncies per a desacreditar el moviment agermanat. Les cròniques contràries descriviren la revolta com un episodi d'excessos i desorde, ressaltant la violència religiosa per a justificar una intervenció més contundent. Este relat contribuí a reforçar la image dels agermanats com a rebels perillosos, mentres ocultava les causes profundes del conflicte.

Cal entendre que la religió en el sigle XVI no era un àmbit separat de la política o de la vida quotidiana. Les decisions que hui poden semblar extremes s'inscrivien en una mentalitat marcada per la defensa de la fe com a element central de l'identitat colectiva. Açò no elimina la gravetat dels fets, pero ajuda a comprendre per qué la violència religiosa aparegué com una conseqüència d'un context de crisi general. Al mateix temps, molts sectors del poble vixqueren estos episodis en contradicció interna. Mentres alguns consideraven les conversions com una necessitat per a assegurar la unitat del Regne, atres percebien que la revolta estava desviant-se dels objectius inicials de justícia social. Estes tensions debilitaven la cohesió dels agermanats i anticipaven les divisions que marcarien la fase final del conflicte.

Les institucions eclesiàstiques tampoc mantingueren una postura única. Hi hagué veus que cridaren a la moderació i a la prudència, mentres atres justificaren determinades accions en nom de la defensa cristiana. Esta diversitat d'opinions reflectix fins a quin punt la Germania no pot entendre's com un moviment homogéneu, sino com una suma de sensibilitats i interessos diferents. En definitiva, la relació entre religió, conversos i violència durant la Germania Valenciana constituïx un dels episodis més delicats de la nostra història. No es tracta d'un relat simple de bons i roïns, sino d'una realitat marcada per la por, la pressió social i les decisions preses en un temps d'incertesa. Analisar-lo en rigor significa reconéixer tant les aspiracions de canvi dels agermanats com les conseqüències dramàtiques que tingueren algunes de les seues accions.

Este recorda que la història no és mai un relat llineal. La Germania, que naixqué com una resposta a desigualtats i inseguretats, acabà entrant en terrenys a on la fe i la violència s'entrellaçaren de manera inseparable. Comprendre eixe moment és essencial per a entendre no sols el desenllaç de la revolta, sino també les ferides que deixà en la memòria del Regne de València.

LA CAIGUDA

Les batalles decisives

Derrotes militars i pèrdua de força

A mesura que la Germania Valenciana avançava, el moviment deixava de ser una protesta urbana per a convertir-se en una guerra oberta. El que havia començat com una reivindicació social i política acabà enfrontant milícies populars contra eixèrcits millor organitzats i dirigits per la noblea fidel a la Corona. Les batalles decisives marcaren un punt d'inflexió que determinaria el futur del Regne de València durant dècades. En els primers moments, els agermanats aprofitaren l'entusiasme popular i el coneiximent del territori. Les milícies urbanes, formades principalment per artesans i membres dels gremis, demostraren una capacitat inicial de resistència que sorprengué als seus adversaris. No obstant, la falta d'una estructura militar estable i d'una estratègia coordinada començà a passar factura quan el conflicte s'intensificà.

La noblea, reorganizada i recolzada per les forces reals, inicià una ofensiva destinada a recuperar el control de les principals viles del Regne. Les tropes senyorials compraven en millor equipament i en experiència militar, factors que progressivament inclinaren la balança. Els enfrontaments deixaren de ser simples escaramusses locals per a convertir-se en combats decisoris que afectaren a tot el territori valencià. Entre les batalles més significatives destacaren aquelles que tingueren lloc en zones estratègiques com Xàtiva o Gandia.

En estes localitats, els agermanats intentaren consolidar la seua presència política i militar, pero la pressió constant de les forces nobles provocà una cadena de derrotes que minvaren la moral del moviment. Cada ciutat perduda significava no sols una derrota militar, sino també la pèrdua d'un símbol de resistència. Un dels grans problemes dels agermanats fon la divisió interna. Mentres alguns líders apostaven per mantindre una defensa organitzada de les ciutats, atres preferien accions més arriscades que acabaren debilitant la cohesió del moviment. Estes discrepàncies es feren evidents en moments crítics, quan la falta d'unitat impedí aprofitar oportunitats que podrien haver prolongat la resistència.

La batalla també es lliurava en el terreny psicològic. Les derrotes successives generaren desànim entre la població, que començava a patir les conseqüències econòmiques i humanes del conflicte. Les famílies veen com els seus membres eren cridats a lluitar, els mercats es paralisen i la vida quotidiana quedava marcada per la incertea. La Germania, que havia naixcut com una esperança de canvi, es transformava progressivament en una lluita per la supervivència.

Les fonts històriques descriuen escenes de gran durea: assalts a muralles, combats en carrers estrets i llargues seges que desgastaren tant a vencedors com a vençuts. En cada derrota, els agermanats perdien no sols soldats, sino també suport social. Molts ciutadans començaren a qüestionar si el camí imprés conduïa realment a la justícia que buscaven.

La resposta real aprofità este debilitadament. Les autoritats impulsaren campanyes per a recuperar la llealtat de les viles i oferiren garanties a aquells que abandonaren la causa agermanada. Estes mesures contribuïren a fracturar encara més el moviment, que es vea obligat a defendre múltiples fronts al mateix temps. Aixina, les batalles decisives no foren únicament episodis militars, sino moments clau que simbolisaren la pèrdua progressiva de força dels agermanats. Cada derrota representava una ferida en la seua capacitat d'organització i en la confiança del poble. El moviment començava a perdre el control de la narrativa i passava de ser protagonista a reaccionar davant els aconteyiments.

Cap al final d'esta etapa, la Germania entrava en una fase crítica. La pressió militar, les divisions internes i l'esgotament social anunciaven un desenllaç que ya es podia intuir. Les batalles decisives no sols canviaren el rumbo de la revolta, sino que prepararen el terreny per a la repressió que arribaria en els capítuls següents.

Este moment marca una lliçó històrica clara: les revoltes populars poden nàixer de grans ideals, pero la seua supervivència depén sovint de factors militars, polítics i humans que van molt més allà de la voluntat inicial. En el cas de la Germania Valenciana, les derrotes militars no acabaren en un sol dia; foren el resultat d'un procés llarg que acabà erosionant la força d'un moviment que havia sagsat tot el Regne de València.

La repressió real

Justícia, castics i persecucions

Quan la Germania Valenciana començà a perdre força militar, la resposta de la Corona no es llimita a recuperar el control polític del Regne de València. El següent pas fon la repressió. Una repressió pensada no sols per a castigar als principals líders agermanats, sino també per a enviar un message clar a tota la societat valenciana: qualsevol desafiament a l'orde establert tindria conseqüències severes.

Després de les derrotes decisives, moltes ciutats i viles tornaren a mans de les autoritats reals i senyoriales. En cada recuperació, s'iniciaven processos judicials contra aquells que havien participat en el moviment. La justícia es convertí en una ferramenta política. Els tribunals buscaven identificar responsables, confiscar bens i restablir l'autoritat del monarca en un territori que havia vixcut anys de convulsió.

Les fonts de l'època descriuen juïns ràpits i sentències dures. Alguns caps visibles de la Germania foren eixecutats públicament, convertint-se en eixemples destinats a dissuadir noves revoltes. Atres patiren presó, exili o la pèrdua de les seues propietats. La repressió no afectà només als líders; també arribà a artesans, comerciants i ciutadans que havien donat suport al moviment, encara que fora de forma indirecta.

La confiscació de bens fon una de les mesures més habituals. Cases, tallers i terres passaren a mans de la Corona o de la noblea fidel, alterant profundament l'economia local. Moltes famílies quedaren marcades durant generacions per les sancions impostes després de la revolta.

Això provocà un clima de por i silenci que condicionaria la vida política valenciana durant anys.

Pero la repressió no fon només física o econòmica. També tingué una dimensió simbòlica. Les autoritats volien reconstruir el relat del conflicte, presentant la Germania com una desviació de l'orde natural del Regne.

Les institucions forals, que havien vixcut tensions durant el moviment, tornaren a un model més controlat per les èlits tradicionals.

En este context, molts agermanats optaren per ocultar el seu passat. Els gremis, que havien segut el cor del moviment, intentaren adaptar-se a la nova realitat per a evitar noves replesàlies.

El recort de la revolta quedà gravat en la memòria colectiva, pero sovint en forma de relats fragmentaris o silencis prudents.

La repressió també mostrà les contradiccions del poder real. D'una banda, es buscava estabilitat i reconciliació per a evitar noves guerres internes; de l'atra, les mesures eixemplars reforçaven la distància entre el poble i les institucions.

El Regne de València eixia del conflicte més controlat, pero també més dividit socialment.

Historiadors posteriors han debatut sobre l'abast real d'esta repressió. Alguns la descriuen com una resposta inevitable dins del context del segle XVI; atres la consideren un moment clau que marcà el final d'una etapa de participació popular intensa en la política valenciana.

Siga com siga, els castics i persecucions definiren el final de la Germania no sols com a moviment militar, sino com a projecte social.

El capítul de la repressió real en recorda que tota revolta té un després. Les conseqüències no s'acaben en el camp de batalla; continuen en tribunals, decrets i memòries ferides.

En el cas valencià, la resposta de la Corona deixà una empremta profunda que condicionaria la relació entre el poble, les institucions i el poder durant el temps modern.

Aixina es tancava una etapa convulsa del Regne de València: en eixecucions, confiscacions i silencis forçats.

Pero també en una lliçó històrica que encara resona: les societats que viuen grans conflictes no sols canvien per les seues victòries, sino també per la manera en que afronten les seues derrotes.

La fi de la Germania

Els últims resistents i el silenci posterior

La Germania Valenciana no acabà en un sol dia ni en una única batalla. Com tota revolta complexa, el seu final fon lent, irregular i marcat per la resistència d'uns pocs que encara confiaven en revertir el destí que ya semblava inevitable. Després de les grans derrotes militars i de la repressió real, quedaren grups dispersos que continuaren oponent-se al nou orde, més per fidelitat a una idea que per una esperança real de victòria.

Alguns focs de resistència es mantingueren en zones rurals o en ciutats que havien segut bastions agermanats. Allí, artesans, menestrals i milicians que no volien acceptar la derrota intentaren reorganisar-se.

Pero la falta de coordinació i l'absència d'un liderage fort feren que estes últimes accions tingueren més valor simbòlic que efectiu. El Regne de València ya havia canviat, i el pes del poder real i senyorial resultava massa gran per a sostindre una nova ofensiva.

Els últims líders agermanats, perseguits per les autoritats, vixqueren entre l'exili i la clandestinitat. Alguns foren capturats i jujats; atres desaparegueren dels registres oficials, convertint-se en figures quasi llegendàries dins de la memòria popular.

L'història oficial tendí a presentar-los com a rebels derrotats, mentres que en l'imaginari del poble quedaren com a símbols d'una lluita que, per a molts, havia buscat justícia social dins del marc del propi Regne.

Mentres els últims focs de resistència s'apagaven, la vida quotidiana començava a recuperar una apariència de normalitat.

Els mercats tornaren a omplir-se, els gremis reprengueren el treball i les institucions municipals recuperaren les seues funcions habituals. Però davall d'esta calma aparent persistia una sensació de derrota colectiva.

El moviment que havia sacsat València i moltes ciutats del Regne deixava darrere una societat marcada per la por i per la necessitat de mirar cap al futur sense remoure massa el passat.

El silenci posterior fon, en molts aspectes, tan significatiu com la pròpia revolta. Les cròniques oficials minimisaren el protagonisme popular, i durant anys la Germania fon recordada més com un episodi incommode que com una part essencial de la història valenciana.

Les famílies afectades per la repressió evitaven parlar obertament dels fets, i moltes experiències personals quedaren relegades a la tradició oral.

Este silenci no implicava oblit absolut, sino una transformació del recort. Les històries sobre la Germania passaren a transmetre's en àmbits privats, en converses familiars o en relats locals que mantenien viva la memòria d'aquells anys convulsos. Aixina, la revolta continuà present, encara que fora de manera soterrada, dins de la consciència colectiva valenciana.

Històricament, la fi de la Germania marcà també un canvi en l'equilibri polític del Regne. El poder foral, encara existent, quedà més condicionat per la Corona, i les èlits tradicionals recuperaren una posició dominant dins de les institucions.

La societat valenciana entrava en una nova etapa en la qual el recort de la revolta actuava com una advertència constant.

Però el final de la Germania no és només l'història d'una derrota. També és el relat d'una experiència que revelà tensions socials profundes i aspiracions colectives que continuarien manifestant-se en atres moments del futur.

Els últims resistents, encara que derrotats, representaren l'últim alé d'un moviment que havia naixcut de la voluntat de participació i de canvi dins del Regne de València.

Aixina concloïa una de les pàgines més intenses del nostre passat: no en una gran proclamació final, sino en un lent retorn al silenci.

Un silenci que, llunt d'esborrar la Germania, la convertí en una memòria persistent, preparada per a ser revistada per les generacions posteriors que buscarien comprendre qué havia passat realment en aquells anys decisius.

CONSEQÜÈNCIES I MEMÒRIA

Un Regne canviat

Impacte polític i social després de la revolta

La derrota de la Germania Valenciana no significà només la fi d'un alçament popular; marcà també un punt d'inflexió profund en la vida política i social del Regne de València. Després d'anys de tensió, violència i repressió, la societat valenciana emergí transformada, en noves relacions de poder i en una memòria col·lectiva marcada per la por i la desconfiança.

En l'àmbit polític, la Corona aprofità la situació per a reforçar el seu control sobre les institucions del Regne. Encara que els Furs continuaren vigents, el marge d'autonomia real quedà condicionat per una vigilància més estreta. Les autoritats municipals, especialment en la ciutat de València, adoptaren una actitud més prudent, evitant qualsevol gest que poguera interpretar-se com una nova insubordinació.

La nobleza, que havia vist amenaçada la seua posició durant els anys de revolta, recuperà protagonisme. Molts senyors aprofitaren la repressió posterior per a consolidar privilegis i reforçar el seu domini sobre les terres i les poblacions rurals. Este reforç del poder senyorial generà un canvi en l'equilibri social, deixant als sectors populars en una posició més dèbil que abans de la Germania. Però els canvis no foren únicament institucionals. En la vida quotidiana, les conseqüències es feren notar en els gremis i en el teixit urbà. Molts artesans i menestrals, que havien participat activament en el moviment, patiren sancions econòmiques o limitacions en la seua activitat. Alguns tallers desaparegueren, mentre que altres quedaren baix una vigilància constant per part de les autoritats.

La societat valenciana també experimentà una transformació psicològica. La por a noves represàlies provocà una actitud més reservada en la participació pública. El poble, que durant la Germania havia pres la paraula i havia intentat influir en el govern de la ciutat, tornà a una posició més discreta dins del marc polític del Regne.

Pese a tot, la revolta deixà una herència que no podia ser ignorada. La Germania havia demostrat que existia una consciència col·lectiva capaç d'organitzar-se i de qüestionar el sistema. Encara que derrotada, aquella experiència continuà viva en la memòria popular i influí en la manera en que les generacions posteriors interpretarien la relació entre poble i poder.

En l'àmbit econòmic, el Regne també patí conseqüències duradores. Les destruccions i les sancions alteraren els circuits comercials i afectaren la confiança entre mercaders i institucions. Recuperar la normalitat requerí anys d'estabilitat i una lenta reconstrucció de les relacions socials que la guerra havia trencat.

El resultat final fon un Regne diferent. No desaparegué la identitat foral valenciana, però sí es transformà el seu funcionament intern. Les institucions aprengueren a conviure en una nova realitat marcada per la prudència política, mentre que el poble conservà el recort d'un moment en que havia intentat influir directament en el destí del Regne.

Aixina, després de la Germania, València entrà en una etapa de reconstrucció silenciosa. Un temps en que les ferides encara estaven obertes, però també en que es començava a redefinir el futur d'una societat que havia conegut de prop els límits i les possibilitats del canvi. El Regne continuava viu, però ya no era exactament el mateix que abans de la revolta.

El relat oficial

Com la monarquia reinterpretà els fets

Quan les armes callaren i la Germania Valenciana fon definitivament derrotada, començà una altra batalla menys visible pero igualment decisiva: la del relat. La monarquia i els seus cronistes es posaren a reconstruir els fets des d'una perspectiva que justificara la repressió i consolidara l'autoritat real. No es tractava només de castigar als rebels, sino també de fixar una memòria oficial que evitara futures tentacions de revolta.

Les primeres cròniques elaborades després del conflicte presentaven la Germania com una alteració de l'orde natural del Regne. Els agermanats apareixien descrits sovint com a agitadors que havien posat en perill la pau i la prosperitat, mentres que la intervenció real es mostrava com una acció necessària per a restaurar l'estabilitat. Esta visió simplificava una realitat molt més complexa, deixant en segon pla les causes socials i econòmiques que havien alimentat el moviment.

La construcció d'este relat oficial no fon casual. En una Europa marcada per revoltes urbanes i tensions religioses, la Corona necessitava reforçar la idea d'un poder fort i llegendari. Presentar la Germania com un episodi de desorde ajudava a consolidar la imatge d'una monarquia capaç de protegir el Regne davant qualsevol amenaça interna. Les institucions valencianes també participaren, en major o menor grau, en esta reinterpretació. Alguns documents municipals evitaven entrar en detalls incòmodes, preferint destacar la restauració de la normalitat abans que recordar el protagonisme popular dels anys anteriors.

El silenci sobre determinats episodis contribuï a crear una memòria pública més monogènia i menys conflictiva. No obstant, el relat oficial mai fon totalment acceptat per tots. En l'àmbit privat i en la tradició oral, continuaren circulant històries que oferien una visió diferent dels agermanats, més pròxima a la idea d'un poble que havia intentat defensar els seus drets dins del marc del Regne. Esta dualitat entre l'història escrita pels vencedors i la memòria conservada pel poble marcaria durant sigles la percepció de la Germania. La monarquia també utilisà símbols i cerimònies per a reforçar la seua versió dels fets. Actes públics, discursos i disposicions llegal recordaven constantment les conseqüències de la desobediència, convertint la revolta en un eixemple que havia de servir d'advertència. Aixina, la narrativa oficial es transformà en una ferramenta política destinada a evitar noves movilizacions populars.

En el pas del temps, esta interpretació institucional influï en l'historiografia posterior. Molts autors, treballant sobre fonts oficials, reproduïren una imatge parcial de la Germania, centrada més en el caos que en les aspiracions socials del moviment. No seria fins a sigles després quan noves investigacions començarien a revistar aquells acontenyiments des d'una perspectiva més ampla. El relat oficial, per tant, no fon només una crònica del passat, sino una construcció delliberada del present. Definia qui tenia la raó, qui havia fallat i quina lliçó havia d'extraure el Regne de València d'aquella experiència. I en eixa construcció, la monarquia conseguí convertir la derrota dels agermanats en un símbol de la seua pròpia fortalea. Entendre com es va formar este relat és essencial per a comprendre l'història de la Germania. Perque els fets no només es viuen; també es narren. I en cada narració s'amaguen decisions, silencis i intencions que condicionen la manera en qué les generacions futures interpretaran el seu passat.

La Germania en l'història valenciana

De crònica medieval a símbol modern

La Germania Valenciana no acabà en el moment en què les armes callaren ni en el punt final que li posaren les sentències reals. En realitat, la seua història continuà viva en la manera en què cada època decidí recordar-la, reinterpretar-la i donar-li un significat diferent. Des de les primeres cròniques del segle XVI fins als debats contemporàneus, la Germania ha passat de ser un episodi incommode a convertir-se en un símbol carregat de llectures diverses.

Els cronistes més pròxims als fets, sovint vinculats a l'entorn del poder, presentaren la revolta com un avís contra el desordre social. Aquelles narracions inicials insistien en la necessitat de mantindre l'estabilitat del Regne i reforçar l'autoritat del monarca. En elles, els agermanats apareixien com a protagonistes d'un excés col·lectiu que havia posat en perill la convivència. Esta visió marcà durant molt de temps la percepció oficial del moviment.

Pero paralelamente existia una altra memòria, menys escrita i més oral, que circulava entre el poble. En eixos relats, la Germania era recordada com una lluita per la dignitat dels gremis i per una participació més directa en el govern de la ciutat. Els noms de figures com Vicent Peris o Joan Llorenç adquiriren un to quasi llegendari, convertint-se en referents d'un moment en què el poble valencià havia intentat alçar la veu.

Durant els segles posteriors, la revolta fon reinterpretada segons les necessitats de cada context històric. En alguns moments es destacà el seu caràcter social; en altres, la seua dimensió política o identitària.

La Germania deixava de ser només un fet del passat per a convertir-se en una ferramenta simbòlica capaç d'inspirar discursos molt diferents.

El segle XIX, en el resorgiment cultural valencià, recuperà l'interés per este episodi. Historiadors i escriptors començaren a revisar les fonts i a donar una nova mirada als agermanats, intentant entendre'ls dins del seu temps i no sols des de la condena oficial. Aquell descobriment contribuí a integrar la Germania dins d'una narrativa més ampla sobre l'història del Regne de València.

Ya en l'edat contemporànea, la revolta ha sigut objecte de debats intensos. Per a alguns, representa un precedent de moviments populars que buscaven reformes socials; per a altres, és un reflex de les tensions internes d'una societat en canvi constant.

Lo cert és que la Germania ha deixat de ser un simple episodi medieval per a convertir-se en un símbol capaç de generar reflexions sobre identitat, poder i participació.

La cultura popular també ha contribuït a mantindre viva esta memòria. Noveles històriques, estudis divulgatius i actes commemoratius han tornat a posar en primer pla aquells anys convulsos, acostant-los a noves generacions que busquen comprendre el seu passat. En cada revisió, la Germania es transforma un poc més, adaptant-se a les preguntes i inquietuts del present.

Pero potser la seua major força està en la seua capacitat d'inspirar preguntes. ¿Fon una revolta social? ¿Una crisi política? ¿Un intent de redefinir el paper del poble dins del Regne? Les respostes han variat segons l'època, demostrant que la història no és un relat fix, sino un diàlec continu entre passat i present.

Hui, la Germania forma part inseparable de la memòria valenciana. Ya no és només una crònica medieval, sino un espill en el qual la societat valenciana mira les seues pròpies tensions i aspiracions.

La seua evolució com a símbol mostra com els fets històrics poden adquirir nous significats al llarg del temps, sense perdre mai la seua essència original.

Aixina, del paper dels cronistes a la reflexió moderna, la Germania ha recorregut un llarg camí. Un camí que demostra que la història valenciana no és estàtica, sino una narració viva que continua reescrivint-se en cada generació que torna a preguntar-se qué fon realment aquell moviment que sacsarà el Regne de València.

Entre història i llegenda

Mits populars i reinterpretacions contemporànies

La Germania Valenciana ha viajat a lo llarc dels sigles no sols a través dels llibres d'història, sino també per mig de relats populars, tradicions orals i visions romàntiques que han anat transformant la percepció dels fets. Entre la realitat documentada i la llegenda construïda pel temps, el moviment agermanat s'ha convertit en un espai a on la història i la imaginació sovint es confonen.

Després de la repressió i del silenci oficial, moltes històries sobre la Germania sobrevivien gràcies al poble. Relats sobre héroes anònims, sobre líders que desafiaven el poder o sobre ciutats que resistiren fins a l'últim moment començaren a circular en converses i narracions locals. Estes versions, encara que no sempre exactes des del punt de vista historiogràfic, mantingueren viva la memòria d'un episodi que la documentació oficial preferia presentar de manera més controlada.

En el pas del temps, alguns mits adquiriren força pròpia. Vicent Peris, per eixemple, fon convertit en determinades narracions en un símbol absolut de resistència, mentres que atres figures quedaren quasi oblidades fora dels estudis especialisats. Esta selecció natural de la memòria mostra com la societat tendix a simplificar els fets per a construir referents més fàcils d'entendre i transmetre.

El romanticisme del sigle XIX contribuí també a reinterpretar la Germania. Escritors i historiadors, influïts per una visió més idealisada del passat, presentaren la revolta com una lluita èpica entre poble i poder.

Encara que estes visions ajudaren a recuperar l'interés pel moviment, també introduïren elements simbòlics que a vegades alluntaven el relat de la complexitat real dels aconteïments. Ya en èpoques més recents, la Germania ha segut reinterpretada des de perspectives molt diverses. Alguns corrents la veuen com una expressió primerenca de reivindicacions socials; atres, com un episodi que reflectix tensions internes pròpies d'una societat en transició. Estes llectures contemporàneces no substituïxen la història original, sino que la completen, aportant noves preguntes i mirades.

Els mits populars, llunt de ser un obstàcul, formen part del procés natural de construcció de la memòria colectiva. El problema apareix quan es confonen en veritats absolutes o quan s'utilisen per a simplificar un passat que fon, en realitat, profundament complex. La tasca de l'historiador consistix precisament en equilibrar eixa memòria simbòlica en l'anàlisi crítica de les fonts. En el cas valencià, la Germania ha inspirat obres lliteràries, recreacions històriques i actes culturals que mantenen viva la seua presència en l'imaginari colectiu. Cada nova generació redescobrix la revolta des del seu propi context, reinterpretant-la segons les preocupacions del moment. Aixina, el moviment agermanat continua evolucionant, no en els fets, sino en la manera en qué és recordat.

Entre història i llegenda existix sempre una frontera difusa. La Germania Valenciana és un bon eixemple de com un episodi real pot adquirir múltiples significats al llarc del temps. Entendre esta dualitat no implica renunciar al rigor, sino reconéixer que la història també és una construcció cultural que viu en la memòria dels pobles. Potser per això, parlar hui de la Germania és també parlar de com els valencians interpreten el seu passat. No sols com una successió de dates i batalles, sino com un relat viu que continua inspirant reflexions sobre identitat, poder i comunitat. Entre la crònica migeval i la llegenda moderna, la Germania seguix sent una història que encara parla.

Epílec

Memòria viva d'un Regne

La Germania Valenciana no és només un episodi tancat dins dels llibres d'història. És una pregunta oberta que encara hui resona en la consciència del poble valencià: fins a quin punt pot una societat transformar el seu destí sense perdre el seu equilibri intern? Aquells anys convulsos del segle XVI deixaren ferides, però també en llegaren reflexions que continuen vigents.

Al llarg d'estes pàgines hem vist com una ciutat viva, plena d'activitat econòmica i cultural, acabà immersa en una revolta que mesclava ideals de justícia, tensions socials i aspiracions polítiques. Hem recorregut els carrers de la València migeval, hem escoltat la veu dels gremis, hem contemplat les decisions dels poderosos i hem seguit el camí dels líders agermanats fins al seu final.

Però més en allà dels noms i de les dates, la Germania és un espill del seu temps. Reflectix una societat que buscava adaptar-se als canvis d'una nova monarquia, a les crisis econòmiques i a les pors col·lectives que marcaven la vida quotidiana. En eixe context, la revolta no pot entendre's com un simple conflicte entre vencedors i vençuts, sinó com el resultat d'una època plena de contradiccions.

El Regne de València eixí canviat d'aquella experiència. Les institucions forals continuaren existint, però el recort de la revolta condicionà la relació entre poble i poder durant generacions. El silenci posterior, les reinterpretacions oficials i les llegendes populars demostraren que la història no és mai una narració única, sinó un diàleg constant entre memòria i realitat.

Hui, quan mirem arrere, podem entendre la Germania com una part essencial del nostre passat col·lectiu. No per idealisar-la ni per condemnar-la sense matisos, sino per aprendre de la seua complexitat. Cada societat necessita revistar la seua història per a comprendre millor el present, i el cas valencià no és una excepció.

Potser la lliçó més profunda que nos deixa la Germania és la importància de l'equilibri. Entre tradició i canvi, entre autoritat i participació, entre la força de les institucions i la veu del poble. Quan eixe equilibri es trenca, l'història accelera i els aconteïments prenen camins inesperats.

Este llibre no pretén donar una resposta definitiva, sino obrir una mirada més ampla sobre un dels moments més intensos del Regne de València. Perque l'història, igual que la memòria, mai està completament escrita. Cada generació torna a preguntar-se qué va passar i per qué, buscant en el passat claus per a entendre el seu propi temps.

I aixina, entre documents, cròniques i relats, la Germania Valenciana continua viva. No com una ferida oberta, sino com una part inseparable d'una identitat que ha sabut resistir, transformar-se i seguir caminant al llarg dels sigles. Perque un Regne no és només el que fon, sino també allò que recorda i allò que decidix no oblidar mai.

La Germania, un espill del poble valencià

Lliçons històriques per al present

La Germania Valenciana no pot entendre's únicament com una revolta del passat; és també un reflex de les inquietuts, les esperances i les contradiccions d'un poble que buscava el seu lloc dins d'un temps de canvis profunds. En aquell moviment es mesclaren la voluntat de justícia social, la defensa de les institucions pròpies i el desig de participar activament en el govern del Regne.

Per això, més que una simple confrontació, la Germania es convertix en un espill que mostra com la societat valenciana reaccionava davant els reptes del seu moment històric.

Mirada des de hui, la revolta en recorda que els conflictes no naixen mai del no-res. Són fruit d'equilibris trencats, de pors acumulades i d'aspiracions que busquen eixir a la llum.

El poble valencià del segle XVI intentà donar resposta a una realitat que canviava ràpidament, i encara que el resultat fon una derrota militar, les preguntes que plantejà continuen sent actuals: ¿quin paper ha de tindre la ciutadania en les decisions col·lectives? ¿Com es pot mantindre l'equilibri entre autoritat i participació?

Les lliçons històriques de la Germania no han de servir per a dividir, sino per a comprendre millor el nostre present.

El passat mostra que la convivència necessita diàlec, respecte i institucions capaces d'escoltar totes les veus. Quan eixos elements fallen, la societat entra en una espiral de tensió que pot acabar en confrontació.

També en ensenya que la memòria colectiva és poderosa. Durant sigles, la Germania ha sigut reinterpretada segons les necessitats de cada época, demostrant que la història no és una peça immòvil, sino una ferramenta per a pensar el futur.

El poble valencià ha sabut transformar aquella experiència en una reflexió constant sobre la seua identitat i el seu paper dins de la història.

Hui, recordar la Germania és recordar la capacitat d'un poble per a alçar-se, per a debatre i per a buscar camins propis. No es tracta d'idealisar ni de condemnar sense matisos, sino d'aprendre. Perque cada generació troba en el passat les preguntes que necessita per a entendre el present.

Aixina, la Germania continua sent molt més que un episodi antic: és una invitació a mirar-nos com a societat, a valorar el nostre llegat i a construir un futur en el qual l'història no siga només memòria, sino també guia.

Personages clau

Joan Llorenç

Considerat un dels primers referents ideològics de la Germania, representava una visió inicial més moderada del moviment. Defenia una participació major del poble dins del govern municipal, sense trencar en les institucions del Regne.

Vicent Peris

Figura central en la fase més intensa de la revolta. El seu lideratge marcà el pas cap a una etapa més radicalisada, en una estratègia militar més decidida que acabaria condicionant el desenllaç del conflicte.

Carles I

Monarca en el moment dels fets. La seua resposta política i militar definí el final de la Germania i marcà el relat oficial posterior, orientat a reforçar l'autoritat real.

La noblea valenciana

Sector social que reaccionà contra el creiximent del poder popular. Organisà la resposta armada junt a les forces fidels a la Corona, convertint el conflicte en una guerra oberta dins del Regne.

Els gremis urbans

Artesans, menestrals i oficis organitzats que constituïren la base social del moviment. Sense ells, la Germania no hauria passat d'una simple milícia defensiva.

Glossari de termes històrics

Germania

Associació o germanor de gremis que evolucionà des d'una milícia urbana fins a un moviment polític i social.

Furs de València

Conjunt de lleis pròpies del Regne que regulaven la vida jurídica, política i institucional valenciana.

Consell Municipal

Orgue de govern local encarregat de l'administració de la ciutat i de les decisions polítiques quotidianes.

Milícia urbana

Força armada formada per ciutadans per a la defensa de la ciutat davant amenaces externes.

Braços del Regne

Estaments socials que participaven en la vida política: noblea, clero i poble representat per les ciutats.

Repressió real

Mesures judicials i polítiques aplicades després de la derrota agermanada: castics, confiscacions i vigilància institucional.

**ANY DE COMEMORACIÓ DE LA MORT
DE JAUME I EN EL SEU 750
ANIVERSARI**

Pedro Fuentes Caballero

Acadèmic de la Real Acadèmia
de Cultura Valenciana corresponent per Dénia

President de l'Associació Cultural Roc
Chabàs de Dénia

*La llengua utilitzada en este escrit es la
oficial de la valenciana (Normes d'El Puig).*

